S Božím souhlasem, s mateřským zalíbením Marie, královny mnichů, pod ochranou vašeho Otce zakladatele: postupujte podle jeho učení, vyloženého zdravou tradicí a naplněného vaším věrným příkladem. Bez pochyby jste představení, správci a učitelé: především buďte však opravdu otci. A v této „společnosti, jíž chybějí otcové“ – jak jsme tam řekli (srov. kap. VI) – máte vydat svědectví, že svatý Benedikt zamýšlel vybudovat klášter jako rodinné společenství, v němž je to otec, který se stará, učí, především však miluje své mnichy a dbá o ně, ctí jejich důstojnost, nadto konečně jim dává účast na svých radách a jedná s nimi s takovou náklonností ducha, jež má i jakousi jemnost mateřského srdce.
Nechť v našem světě, kde nedostatek lásky zbavuje duše sil a radosti, všichni vidí a poznají skrze vaše velkorysé oběti, že klášter je společenství pravé lidské i nadpřirozené lásky.
Všichni Otcové, Bratři a Sestry: radujme se tedy radostí převelikou, když „slavíme sváteční den ke cti svatého Benedikta“, z jehož oslavy se radují andělé a svatí, jehož učení a založení pomáhají tisícům lidí na celém světě, ať již za zdmi kláštera či mimo ně, jehož příkladem a ochranou získává užitek církev a veškerý svět. Nechť i dnes zní jeho hlas: „Naprosto ničemu nedávat přednost před Kristem“ (Řehole 72,12). Toto je jeho hlavní poselství; a když je jeho vroucím přáním, aby všichni členové mnišské rodiny žili v míru, taktéž jistě celá lidská rodina touží a žádá si, aby se jí stalo nejšťastnější pravdou a oporou, že do ní konečně pronikl Kristus.

Zpěv po 3. čtení 1 Pt 3,8-9; Řm 12,10.11
Buďte všichni jednomyslní, plní zájmu o druhého, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, * vždyť k tomu jste byli povoláni, aby se vám dostalo údělem požehnání.
V. V bratrské lásce se navzájem mějte srdečně rádi, v uctivosti předcházejte jeden druhého. V horlivosti neochabujte, duchem buďte horliví, služte Pánu, * vždyť k tomu…

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA
Bože, tys povolal svatého opata Benedikta, aby jako veliký učitel duchovního života ukazoval cestu těm, kdo se zasvětili tvé službě; prosíme tě, uč i nás, abychom ničemu nedávali přednost před láskou k tobě a velkodušně kráčeli po cestě tvých přikázání. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

11. 7. Slavnost sv. Benedikta, opata, patrona Evropy

Narodil se kolem roku 480 v Nursii (Norcia) ve středoitalské Umbrii. Po studiích v Římě odešel do hor, žil jako poustevník v jeskyni poblíž Subiaka a založil v okolí dvanáct malých klášterů. Po třech letech přesídlil se skupinou mnichů na Monte Cassino (529), založil tam klášter a sepsal řeholní pravidla. Jeho řehole se stala základem západního mnišství. Zemřel 21. března 547 na Monte Cassinu. Dnešní den slavili benediktini už od 8. století jako výročí přenesení jeho ostatků. Papež Pavel VI. ho 24. října 1964 prohlásil za patrona Evropy.

1. čtení
Z knihy Sirachovcovy Sir 45, 1-6
Byl milován Bohem i lidmi

Bůh dal vzejít Mojžíšovi, zbožnému muži, který našel přízeň v očích všech lidí a byl drahý Bohu i lidem - požehnaná buď památka na něj! Poctil ho slávou, kterou mají svatí a udělal ho mocným na postrach nepřátelům Na jeho slova způsobil divy, před králem ho podporoval, pro svůj lid mu dal přikázání a ukázal mu svou slávu. Posvětil ho pro jeho věrnost a oddanost a vyvolil ho ze všech lidí. Dal mu slyšet svůj hlas a uvedl ho do oblaku. Tváří v tvář mu dal přikázání, moudrý zákon života, aby naučil Jakuba smlouvě, Izraele svým ustanovením.

Zpěv po 1. čtení Sir 3,1-2; Žl 33,12
Slyšte, děti, o právech otce, a jednejte tak, abyste došly spásy.
* Neboť Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn.
V. Pojďte, synové, a poslyšte mě, naučím vás bát se Pána.
* Neboť Pán chtěl …

2. čtení
Z „Řehole“ svatého Benedikta
(Prologus, 4-22; cap. 72,1-12: CSEL 75,2-5.162-163)

Naprosto ničemu ať nedávají přednost před Kristem

Především, kdykoliv začínáš něco dobrého, co nejusilovněji ho pros, aby to sám dokončil. Ten, jenž nás uznal za své děti, se pak už nikdy nebude muset rmoutit pro naše špatné činy. Obdaroval nás a my ho máme vždycky poslouchat tak, aby nás nejen jednou nevydědil jako rozhněvaný otec své děti, ale aby nás ani jako obávaný pán nevydal, popuzen našimi

hříchy, věčnému trestu jako ty nejničemnější služebníky, kteří ho nechtěli následovat ke slávě.
Povstaňme tedy už jednou, burcováni slovy Písma: *Už nám nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku.*[1] A s očima otevřenýma pro božské světlo, v ohromení slyšme, k čemu nás Boží hlas dennodenně vybízí: *Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.*[2] A dále: *Kdo má ucho, ať poslouchá, co říká Duch církevním obcím.*[3] A co říká? *Pojďte, synové, a slyšte mě, naučím vás bát se Hospodina.*[4] *Choďte, dokud máte světlo, aby vás nezastihla tma*[5] smrti. V množství lidu, na který takto volá, hledá Pán svého služebníka, a proto opakuje: *Miluje kdo život? Přeje si dny štěstí?*[6] Jestliže to zaslechneš a odpovíš: „Já“, říká ti Bůh: „Chceš-li mít pravý a věčný život, *zdržuj svůj jazyk od zlého, své rty od falešných slov, chraň se zlého a čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj!*[7] Budete-li se takto chovat, nespustím z vás svůj zrak a můj sluch bude nakloněn vašemu volání. A ještě dřív než ke mně zavoláte, se vám ozvu: *Zde jsem.*[8] Co je pro nás, milí bratři, sladší než tento hlas Páně, který nás zve? Hle, ve své dobrotě nám Pán ukazuje cestu k životu.
Opásejme si tedy bedra vírou[9] a konáním dobrých skutků, a pod vedením evangelia se vydejme po jeho stezkách, abychom si tak zasloužili patřit na toho, který nás povolal do svého království.[10] Chceme-li bydlet v příbytku jeho království, nedojdeme tam jinak než cestou dobrých skutků.
Jako existuje horlivost hořká a zlá, která vzdaluje od Boha a vede do pekla, tak existuje i horlivost dobrá, která vzdaluje od špatností a vede k Bohu a k životu věčnému. Mniši mají s vroucí láskou projevovat tuto druhou horlivost: V *uctivosti mají předcházet jeden druhého;*[11] své tělesné i mravní slabosti ať snášejí s největší trpělivostí; překonávají se navzájem poslušností; nikdo nemá sledovat svůj vlastní prospěch, nýbrž spíše prospěch druhého; ať si projevují čistou bratrskou lásku; s láskou setrvávají v bázni Boží a svého opata milují upřímně a pokorně. Naprosto ničemu ať nedávají přednost před Kristem. On kéž nás společně dovede do života věčného.

[1]Řím 13,11. [2]Žl 95 (94),7-8 (Vulg.). [3]Zj 2,7. [4]Žl 34 (33),12. [5]Jan 12,35. [6]Žl 34 (33),13. [7]Tamtéž, 14-15. [8]Iz 58,9. [9]Srov. Ef 6,14-15. [10]Srov. 1 Sol 2,12. [11]Srov. Řím 12,10.

Zpěv po 2. čtení Př 23,12; 4,20
Dej mi, synu, své srdce, * kéž se líbí tvým očím moje cesty!
V. Můj synu, dbej na má slova, k mým řečem nakloň svůj sluch! * Kéž se líbí…

3. čtení
Z promluvy Jana Pavla II. k Benediktinům a Benediktinkám při mši sv. 20. září 1980 v opatství Montecassino

Především buďte opravdu otci.

Vy, kteří jste tolikrát četli svou Řeholi a dlouho o ní rozvažovali, sami nejlépe víte, co chce Patriarcha vybudovat a zároveň naučit onou Řeholí, od níž – jak upomíná – „se v ničem nesmějí lehkovážně odchýlit.“ (Řehole 3,7).
Je zajisté zjevné, že chtěl vybudovat „školu služby Páně“ (Řehole, Prolog 45). Je vám tedy vlastní tato naprostá a všeobecná služba absolutnímu Dobru, jímž je Bůh. Jakkoliv je již celý svět v Bohu, přesto je klášter – jak se zalíbením popisuje svatý Benedikt – „dům Boží“ (Řehole 31,19) zvláštním způsobem: je tam totiž mnich, aby jeho dům sloužil Pánu v pokoře, poslušnosti a modlitbě, v tichu a práci – především však v lásce. Rozhodně víte, jak důrazně a významně váš Otec zákonodárce vyzdvihuje tuto ctnost k následování Krista jako vychovatelku celého klášterního života. Čtvrtá kapitola o nástrojích dobrých skutků nás ujišťuje, že asketické a mystické benediktinské učení je ve skutečnosti ryze evangelní – pramení totiž z evangelia, jež se přijímá a prožívá se všemi, kdo je následují.
Předlouhá a nikdy nepřerušená tradice – to je nejdelší ze všech, jež lze srovnat s trváním církve – potvrdila vznešenost, krásu a plodnost benediktinské spirituality. Budiž tedy vaší svatou chloubou; a s nutnými a rozvážnými přídavky, jež ji upravují na změněný stav současné doby, postupujte po cestě, již naznačil váš původní Otec i ostatní Otcové vaší tradice, abyste nikdy nedopustili zabývat se nebo nechat se ovlivnit hnutími, jež směřují ke světským zvykům, ani nerozumnými a naprosto nepotřebnými novotami, ani mnohými prohlášeními o pluralismu, jež přesto někdy působí odklon od cesty vašeho Zákonodárce a Otce. Již sama zmíněná prozíravost je jedna z největších předností Řehole: všichni totiž snadno vnímají a pochopí, co ukládá a doporučuje velký Učitel; zbývá pouze, aby to bylo pokorně, učenlivě a radostně vyplněno.